اَلدَّرْسُ الْأَوَّلُ
درس اول

مِنَ الْأَشعـارِ الْمَنسوبَـةِ إلَـى الْإمامِ عَلـيٍّ عليه‌السلام
از اشعار نسبت داده شده به امام علی (ع)

اَلـدّاءُ وَ الـدَّواءُ
بیماری و دارو

دَواؤُكَ فـيـكَ وَ ما تُـبْـصِـرُ
درمان تو در خود توست و تو آن را نمی بینی

وَ داؤُكَ مِـنـكَ وَ لا تَـشْعُـرُ
و درد تو از خود توست و احساس نمی کنی

أَ تَزْعَمُ أَنَّـكَ جِـرْمٌ صَـغـيـر
آیا گمان می کنی که تو پیکر کوچکی هستی

وَ فيكَ انْطَوَى الْعالَمُ الْأَكبَرُ
در حالی که در تو دنیای بزرگتر در هم پیچیده شده است

اَلنّـاسُ أَكْفـاءٌ
مردم همتایند

اَلنّـاسُ مِن جِهـةِ الْآبـاءِ أَكْـفاءُ
مردم از جهت اجداد همتایند

أَبـــوهُـــمُ آدَمٌ [1] وَ الْـأُمُّ حَـــوّاءُ
پدرشان آدم و مادر حوّا است

وَ قَدْرُ كُلِّ امْرِئٍ ما كانَ يُحْسِنُهُ
و ارزش هر انسانی به آن چیزی است که آن را به خوبی انجام می دهد

وَ لِـلرِّجالِ عَـلَـى الْأَفـعـالِ أَسـمـاءُ
و برای مردان براساس کارها نام هایی است

فَفُزْ بِعِلْمٍ وَ لا تَطْـلُـبْ بِـهِ بَـدَلاً
پس رستگار شو به وسیلهٔ علم و برایش جانشینی نخواه

فَـالنّاسُ مَوتـىٰ وَ أَهْلُ العِلْمِ أَحـيـاءُ
پس مردم مرده و اهل دانش زنده اند

۱- تنوین کلمهٔ «آدمٌ» و سکونِ قافیه به دلیل ضرورتِ شعری است.